

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Forskrevet

Citation: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i Drachmann, Holger: *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 614. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann14val-shoot-idm140708758968160/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Forskrevet

Jeg havde Lyst til at vende om; men nu var jeg der. Herredsfogden, en levelysten gammel Ungkarl, modtog mig med en Frokost og lo ad mig. Begyndelsen paa det »nye Liv« var sket.

Altsaa paa Oen. Min Elskedes Fader, Told- eller Havnekasserer, var en original, noget egoistisk Særling overfor Hus og Hjem, Redeligheden selv, lidenskabelig Botaniker, Fodvandrer og stokedøv. Han levede i *sin* Verden og lod Vorherres Sol skinne paa alle, som man siger. Lidenskaber maa han have haft, og han forstod andres Ekscentriciteter. Mig holdt han af – tror jeg. Moderen, en stille, fredsommelig, mild Kone, bøjet under Husholdningsorger, opgav øjensynligt at finde Rede paa mig – men har dømt mig skaansomt, efter hvad jeg formoder. Hun dømte alle skaansomt, hadede ingen, misundte ingen. Hvis hun – og ikke et Mandfolk – havde skabt Verden, vilde der have været Fred og Forsoning overalt. Dette ytrede jeg blandt andet paa Klubben i en Skaaltale – hvorover Borgmester og Raad lo himmelhøjt. Jeg ytrede for øvrigt ganske anderledes drabelige Ting – og alle sivede de ud og gav Forargelse.

Toldkassererens Pigebørn – min Elskedes Søstre – slog sig nærmest paa Moderens Opfattelse af mig – en lidt utilregnelig Skrue Gud véd, hvornaar han vil fri? blot han ikke er en Vindbeutel! –

Den yngste gik stille, drømmende omkring derhjemme – halvt oversét – en Askepot, som efter Tur med de andre maatte passe en lille Forretning i den modsatte Kant af Byen – et Slags juridisk Kontor med Stempelpapir og Boghandel, eller hvad det var for noget.

Dér kom jeg tit – naar »hun« havde Tur.

Saa var der den ældste Broder – ikke ham ovre i Hovedstaden. Et lyst Hoved, en dygtig Bogfører for de forskellige Embedsmænd, men med noget – noget tilbagetrængt Fortvivlet ved sig, en Ærgærrighed, der paa Grund af de snaa Kaar ikke har kunnet tage »latinsk Jura«, og som nu sled sig op for de Overordnedes Dovenskab eller Nydelsestrang. Han spillede godt og højt Kort, drak stivt uden at blive beruset, kendte alle Byens Skandaler og alle Øens Misligheder, var tilknappet, vogtede over sine Lidenskaber og lo af andres, behandlede mig venskabelig-reserveret, og kunde have set mig hængt uden at skære mig ned. At jeg »kunde« eller »vilde« blive hængt en Gang, syntes hans graa, klare, gennemtrængende Øjne ikke at betragte som en Umulighed. Men undertiden syntes han

ogsaa at formode, at jeg kunde have en Chance for mig som Minister – og han lod mig da med Bevaagenhed tabe en Blanche polydor til sig.

Min Folgesvend og Jonathan, naar jeg var ked af Klubløjerne, var en yngre, falleret Købmand. En *rig* Købmand kunde ikke forekomme i min Praksis.

Han var Begejstring – altid begejstret. Forknyet over sit Uheld, som han med rosværdig Selverkendelse tilskrev en Blanding af Flothed og Kærestesorg, tvivlede han alligevel ikke paa, at han nok »skulde tage det ind igen«. Uegennyttig og tjænstvillig overfor mig, udstødt af Byens gode Selskab og med skarp Intelligens overfor »Hæderlighedens« svage Punkter, betragtede han mig og mine ungdommelige Deklamationer imod Samfund, Præst, Dommer og Moral som en fra Himlen falden Fane, hvorunder han stillede sig kampberedt. Han havde faaet nogen Agentur at rejse med, og vi gæstede de andre Smaabyer paa Øen, opfiskende alle de »Enders« af merkantile, sociale og moralske Skrøbeligheder, som vi kunde faa Fingre i. Der var nok af dem den Gang!

Og inden jeg vidste ret af det, var jeg her paa denne isolerede Ø – Idyllen fra Guldaldermyten, som jeg først havde tænkt mig den – naaet op i Højde med al den sociale, politiske, merkantile, literære, religiøse og ovrigt Svindel eller Stagnation, som udmærkede Udgangsaarene i det Decennium, der for vort Vedkommende havde Tabet af Hertugdømmerne og den begyndende indbyrdes Spaltning i sit Skød, og som for »Verdens« Vedkommende skaffede sig Udbrud i det næste Tiaars Race-Krige, Borgerkrige, finansielle Krach, sociale Problemer og sociale Misère.

Løget har sin Tid i Jorden, inden det bliver Hyazinth! siger Hollænderen.

Denne Sommer er den længste, jeg kan huske – den indholdsrigeste, den skønneste. Varmen og det gode Vejr varede til ud paa Høsten; og da Høsten kom, var det gode Vejr der endnu. Sæden kom af Markerne, Bladene gulnedes; Køligheden kom i Luften, Bladene begyndte at falde. Jeg var dér endnu paa den lille Ø, i den lille By. Saa blev Forespørgslerne hjemmefra hyppige – hvordan det gik med Jus, og om jeg ikke snart tænkte paa at gæste »Arnen«?

Jeg havde glemt, at der var en Jus, glemt, at der var en Arne.

Saa kom et Brev med den *sidste* Pengesending. Jeg maatte hjem.